

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.]

Lov om Indløseligheden af Nationalbankens Sedler og om Foranstaltninger til Værn for den danske Valuta. Den nugældende Valutalov af 18. December 1935 har Gyldighed indtil Udgangen af Aaret 1937. Ved Lovforslaget foreslaas Lovens Løbetid forlænget til Udgangen af 1938, saaledes at Loven altsaa kommer til at gælde for en Periode af 2 Aar. Lovforslaget tager Sigte paa at ændre visse Punkter i Loven, hvor Ændringer har vist sig ønskelige, for at større Bevægelighed end tidligere kan opnaas. De paatænkte Ændringer i Valutaloven og i Valuta-Administrationens Praxis berører ikke Valutalovens Hovedformaal: at underbygge Landets valutariske Stilling, at støtte Landets Eksport, Reeksport og Transit-handel og at sikre Beskæftigelsen inden for Landets produktive Virksomheder.

Fra forskellig Side har der hævet sig Røster for, at Valutaloven skulde opgives, eller at man skulde opgive et eller flere af dens Formaal, og at man paa disse Omraader skulde lade Kræfternes frie Spil raade eller benytte de gammelkendte Midler: Toldafgifter og bankmæssige Foranstaltninger. Disse Røster har Regeringen ikke kunnet følge. Som Forholdene ligger Verden over, vilde det være ganske uforvarsligt at lade Kræfternes frie Spil raade for vore Valutaforhold og for Beskæftigelsen i vore producerende Erhverv, og at overlade det hele til Bankpolitikken vilde ogsaa være at udsætte det danske Samfund for Vanskeligheder af langt mere indgribende Art end de Ulemper, der følger med Valutaordningen. En anden Sag er det, at Valutaordning ikke kan klare alt. I det Omfang, det er hensigtsmæssigt eller nødvendigt, maa vi finde os i, at andre til Raadighed staaende Midler tages i Brug. Hverken toldmæssige eller bankmæssige Foranstaltninger kan i saa Henseende principielt være udelukket, hvis de virkelig er hensigtsmæssige eller nødvendige, men det er Regeringens Opfattelse, at Valutaordningen maa oprettholdes og administreres med fuld Hensyn-tagen til samtlige Lovens Formaal. Det er at haabe, at dette vil lykkes, saaledes at det ikke skal være nødvendigt for Nationalbanken at gaa videre ad den Vej, som Banken har maattet betræde ved fra i Gaar at forhøje Diskontoen med $\frac{1}{2}$ pCt. fra $3\frac{1}{2}$ til 4.

Hvad angaar den foretagne Diskontoforhøjelse, vil jeg, i øvrigt uden derved at foregribe den i Gaar anmeldte Forespørgsel vedrørende Diskontoforhøjelsen, gerne

understrege, at Diskontoen ikke fastsættes af Regeringen. Ifølge Nationalbankens Forfatning fastsættes Diskontoen af Bankens Direktion, der alene, før Ændringer sker, skal underrette Finansministeren og Handelsministeren derom, hvorhos Meddelelser, naar Beslutninger om Ændring i Diskontoen er truffet, straks skal gives til Formanden for Bankens Repræsentantskab og Bestyrelse. Hverken Finansministeren eller jeg havde noget Kendskab til den paatænkte Diskontoforhøjelse før i Forgaars — jeg for mit Vedkommende i Forgaars Middag. Diskontoforhøjelsen er altsaa ikke Udtryk for nogen ændret Rentepolitik fra Regeringens Side. Diskontoforhøjelsen er ganske uden Forbindelse med Lovforslaget om Valutalovens Revision, hvis Hovedpunkter jeg i Fortrolighed allerede havde refereret for Valutaraadet paa et Møde i Forgaars, før jeg eller andre Medlemmer af Regeringen havde noget som helst Kendskab til Diskontoforhøjelsen. Denne Diskontoforhøjelse er et Udtryk for Nationalbankens selvstændige Skøn over, hvad den pengemæssige Situation gør naturligt og rigtigt. Bankens Direktion har, saaledes som det er dens Ret og dens Pligt, overvejet, hvad der taler for og imod, og er naaet til det Resultat, at en Diskontoforhøjelse var rigtig, og derefter har Banken, saaledes som det er sket, uden videre Vrøvl iværksat Forhøjelsen.

Ved forskellige Lejligheder har saavel jeg som andre af Regeringens Medlemmer givet Udtryk for, at vi selvfølgelig ikke kunde nære Ønske om at opretholde et saa stort og for mange ubekvemt Apparat, som Valutaordningen er, længere end højest nødvendigt, og ud fra denne Opfattelse har jeg nøje overvejet, om det vilde være muligt i større eller mindre Omfang at opgive Valutaordningen. I 1934 blev Spørgsmaalet om Muligheden for en Revision af Valutaloven med dennes Afvikling for Øje behandlet i et talstærkt Udvalg under Forsæde af den daværende Handelsminister, det ærede Medlem Hr. Hauge. Selv havde jeg som Medlem af Udvalget, udpeget af De samvirkende Fagforbund, Lejlighed til at deltage i Arbejdet, der efter indgaaende Overvejelse og Gennemgang af et betydeligt Materiale endte med, at Udvalget, uanset forskelligt Syn paa Valutaordningen, var enigt om, at Ordningen ikke paa det daværende Tidspunkt kunde opgives. Ordningen maatte med visse Ændringer, som fremgik af Udvalgsberetningen og det af Handelsministeren udarbejdede Forslag saa-